

Důležitý zápas

„Pojďte, kluci, makejte, přidejte!“

„Honzo, hraj to trochu víc do těla!“

„Začni mi tam trochu běhat, Matěji, nebo jdeš dolů!“

Mezi paneláky se odehrával další zápas o bytí a nebytí v krajském přeboru. Dvaadvacet zpocených kluků běhalo, honilo se za míčem, bránilo, přihrávalo, útočilo, střílelo na bránu, poslouchalo pokyny obou trenérů a snažilo se být ve všech činnostech lepší než soupeř. Hrstka rodičů se opírala o zábradlí a křičela na kluky své představy o jejich fotbalovém výkonu. V dnešním zápase jde o všechno, kdo zvítězí, má šanci postoupit o soutěž výš. Musí vyhrát za každou cenu!

Vojta funěl už z posledních sil, ale věděl, že dnes nesmí vypustit jediný míč. Cítil kapky potu na mokřých zádech,

slyšel svoje rozbušené srdce a celý se chvěl, ale nepovolil. Běhal po lajně dopředu i dozadu, bral soupeřům míč a centroval ho do vápna. Rozhodl se vydat ze všech svých sil, ví, jak moc je to dnes důležité. Jak rád by postoupil, jak rád by si splnil jeden ze svých fotbalových snů!

Před zápasem za ním přišel trenér a chvíli k němu mluvil. Chválil ho za předvedené výkony v posledních zápasech. Říkal mu, jak je rád, že mezi ně přišel, že je pro tým velkou posilou. Pevně mu přitom tiskl rameno a Vojta cítil velké štěstí. Ano, pro tohle maká dvakrát víc než ostatní. Nesmí dnes trenéra zklamat, musí mu ukázat, že umí hrát ještě lépe než kdy předtím!

Zrovna znovu sprintoval za míčem, když se hřištěm ozval závěrečný hvizd. Hurá! FK Podolí porazilo FC Dolní Měcholupy 2:1 a postupuje do ligy! Vojtovi spoluhráči se s rukama vítězně zdviženýma nad hlavou rozběhli ke

středovému kruhu, křičeli a objímali se a plácali se po zádech. Vojta se jen spokojeně usmíval. Také on cítil velkou radost, jen ji neuměl dát najevo. Styděl se rozběhnout k ostatním a chytit je samým štěstím kolem krku. A tak si jen rozpačitě prohrábl zpoceně vlasy a pomalu se vydal k ostatním. Takže tedy postoupili do vyšší soutěže a Vojta si musí při vši skromnosti přiznat, že má na tom úspěchu nemalou zásluhu. Kolik míčů jen dnes vybojoval! Kolikrát si naběhl, kolikrát se uvolnil a kolikrát vystřelil na branku! Vždyť i na ten vítězný gól nahrál on!

To mu už naproti běží Jirka a vrhá se mu na ramena.

„Podolí, Podolí!“ skanduje mu do ucha a skáče s ním dokola.

Vojta už to nevydrží a rozeřve se naplno: „Podolí, podolí, pár golů vám nasolí!“

Rodiče na ně od zábradlí nadšeně mávají a Vojta mezi nimi hledá svého dědečka. Ví, že na něj může dnes být opravdu pyšný.

V šatně k nim trenér dlouho mluví. Ani klukům se ještě nechce odejít, společně si užívají příjemné pocity a mají si toho spoustu co říct.

„Jak jsem ti dneska přihrál, to bylo, vid', takhle by ti to nedal ani Rosický,“ chlubí se Vojta a sám sebe nepoznává. Ale co, skromnost jde dneska stranou!

„Už jsem se bál, že rozhodčí ten konec nikdy nepískne,“ povídá Martin, kapitán týmu.

„Já se zase bál, že zkolabuju, ještě jeden sprint a nesli by mě na nosítkách,“ směje se Jirka a cpe se kusem dortu, který dostali od trenéra za postup.

Všichni chtějí k zápasu něco dodat, všichni u něj byli a mají toho spoustu na srdci. Jen Matěj nějak podezřele mlčí. Hrál moc hezky, ale teď jako by byl duchem nepřítomný, jako by myslel na něco jiného.

„Matěji, haló, seš tu s námi?“ zubí se na něj Martin a nabízí mu dort. „Pojď, jdeme se vyfotit, příští rok nám budou tisknout k zápasům plakáty, tak ať máme nějaký pěkný fotky.“

Ale Matěj jenom odsekne: „Vyfoťte se beze mě, akorát bych vám to zkazil. A stejně na žádném plakátu bejt nechci.“

„Co mu zase je?“ pomyslí si Vojta, ale hned to pustí z hlavy. Vždyť se jedná o Matěje a ten pro něj už dlouho neexistuje.

Postupně zmizí i poslední kousek dortu a kluci se pomalu trousí z kabiny. Vojta si svlékne špinavý dres a jde se osprchovat. Domů to má sice kousek, ale jdou dnes na oběd do restaurace, tak tam nechce jít zpocení. Sprchuje se dlouho, všichni kluci už odešli, a tak si užívá, že má celou místnost jen pro sebe. Znovu se mu vybavují okamžiky ze zápasu, ještě jednou si přehrává některé situace.

Brouká si veselou písničku a sám pro sebe se usmívá. Už dlouho se necítil tak spokojeně.

Když se vrátí do šatny, čeká ho nemilé překvapení. Na lavici sedí Matěj a nemá se k odchodu. Co ten tady ještě dělá? říká si Vojta, ale rozhodne se ho ignorovat. Dnes si náladu jen tak zkazit nenechá! Matěj se tváří kysele a nevypadá, že by se chtěl pouštět do nějakých hovorů. Otírá si kopačky vlhkým hadříkem a je vidět, že se mu nikam nechce.

Najednou však jeho mechanický pohyb ustane, ruka se mu sveze a hadřík vypadne z ruky. Vojta se k němu otočí a vidí, jak se Matějova tvář mění. Jeho výraz už není zarputilý, ale spíš smutný, až najednou k Vojtovi hledí zoufalýma očima, ze kterých se kutálejí slzy. Chvíli se na sebe beze slova dívají, dva rivalové a zarytí nepřátelé, a pak to už Vojta nevydrží: „Co je ti?“ zeptá se nesměle. „Můžu ti nějak pomoci?“

Matěj chvíli bojuje sám se sebou a pak se rozpláče naplno. Počká, až si Vojta sedne vedle něj, a pak mezi vzlyky vypráví, co ho trápí. Jak nesnáší stěhování. Jak nemá rád svého tátu, kterého vlastně skoro nevidí. Jak se mu vždycky stýská po domově, když odjedou někam pryč. Jak si nemůže v cizině najít žádné kamarády, protože se na něj dívají jako na přistěhovalce. Že vlastně ani žádný domov nemá. Jak už si ani v pokoji nevěší plakáty, protože se za chvíli zase někam stěhují. Jak nesnáší balení krabic.

Mluví a mluví a Vojta si to ani nestíhá všechno rovnat v hlavě. Tohle že je Matěj? Najednou mu to všechno začíná docházet.

„Hele, a proč mi to všechno říkáš?“ zeptá se ho najednou uprostřed věty.

„Já nevím. Jsi fajn.“

„Tak proč ses ke mně choval tak hnusně?“

„Nevím, tak. Teď už je to stejně všechno jedno. Tu ligu s vámi hrát nebudu.“

„Neblbni, Matěji, proč bys nehrál? Vždyť sis to taky vykopal.“

„O prázdninách se stěhujeme do Francie,“ vzlykl znovu Matěj, popadl tašku a vyběhl z kabiny.